

Mit kaptunk a bécsiektől?

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXI. évfolyam, 12. szám, 2017. március 24.

2017. március 15-én, az állami ünnepségen, a józsefvárosi Palotanegyed szélén megelevenedett a *Magyar néprajzi lexikon*. (Hadd használjam ki az alkalmat, hogy gratuláljak réges-rég megérdemelt Széchenyi-díjához Kósa Lászlónak, aki oly fontos szerepet játszott a magyar tudományosság e remekművének megalkotásában.) Volt ott suba, szűr és gatyá, mindenféle szép népi öltözet, amit a forradalom főszereplői és motorjai, középirtokos nemesek, szimpatizáns főurak, városi értelmiségiek, német polgárok garantáltan *nem hordtak*. Legföljebb ha poénból vettek föl akkoriban ilyen, számukra extrém holmikat, amúgy eszköz ágában se lett volna.

Hogy pontosan miért álltak sorfalat korhű pásztorok és betyárok, kék pruslikos menyecskék Orbán Viktor mögött, azt a műsor szervezői aligha tudnák értelmesen megmagyarázni, de nem is feladatuk. Ez a képlet ugyanis - 1848 feloldása valami kurucos parasztfelkelésben, amihez a nép ügyét képviselő politikusok haladó meggyőződésből csatlakoztak - nem más, mint a Rákosi-korszak öröksége. A korabeli vegytisztán sztálinista marxizmus nem tudott mást elképzelni, mint a „kizsákmányolók” és a „kizsákmányoltak” közötti osztályharcot. Ahol a kizsákmányolók nyilván szövetségben vannak az etnikailag idegen, ráadásul német ajkú, ősellenség Béccsel, a kizsákmányoltak pedig a nemzeti szabadságért harcoló, etnikailag magyar jobbágyok.